

Mestre, kan aldrig have til Følge, at han bliver udsat for Straffeanvar, saalænge han handler i god Tro. Maaſte kan det medføre, at Forholdet bliver ophævet, men større Ulemper kunne aldrig flyde deraf. Det erede 5te Medlem for 3die Kreds (Rump) yttrede i Lovl om Betydningen af Bestemmelsen i Lovforslaget, § 10 og vidste ikke, om Bestemmelsen om en Prøvetid paa 3 Maanedes var bindende eller ikke bindende. Jeg har aldrig noget Øieblik været i Lovl om, hvad min Mening var, nemlig at den skulde være bindende; det forekommer mig heller ikke let, at man kunde tænke sig noget Andet, thi hvis den ikke var bindende, hvis der kunde tilsvies en Kontrakt en Bestemmelse om, at den ikke var bindende, saa var jo § 10 i grunden aldeles overflødig, saa havde man fuldstændig Kontraktfrihed paa dette Omraade. Jeg skal ikke tale om den Bestemmelſes Henſigtsmæssighed eller Ikke-Henſigtsmæssighed, men jeg tror, at, naar den ſtaaer der, kan den ikke have anden Betydning, end at den virkelig maa være bindende; det har idetmindste været min Mening. Meningen med Bestemmelsen ſaa vel i § 1 som i § 3 har været den, at den kun angaar ſaadanne Kontraktforhold, der indgaaſ med unge Menneſker under 18 Aars Alderen, men ikke over 18 Aars Alderen. Jeg ſkal efter den ſidſte Udtalelſe af det erede kongevalgte Medlem (Roſenørn) og af det erede Medlem for 5te Kreds ganſke henſtille, hvorvidt det maatte være henſigtsmæssigt, at Bestemmelſerne ogſaa ſkulde gjælde ſaadanne Kontrakter, der indgaaſ med unge Menneſker over 18 Aar. Grunden, hvorfor man ikke har taget diſſe med, er den, at diſſe Menneſker jo ere raadige over deres egen Perſon, derimod indgaaſ jo Kontrakter for unge Menneſker i en yngre Alder med deres Forældre eller Værger. Det er dette, ſom har gjort, at man har indſtrænket Fordringen om ſkriftlig Kontrakt til kun at gjælde for de Tilfælde, hvor der er Tale om Perſoner under 18 Aar. Jeg for mit Bedkommende anſer det heller ikke for abſolut nyttigt og nødvendigt, at man udvider Bestemmelsen til at gjælde Perſoner, der ere over 18 Aar; jeg tror, at Menneſker over 18 Aar efter vor Lovgivnings almindelige Grundſætninger ogſaa i dette Forhold bør være raadige over deres Perſon. Hvorvidt Kontrakten ſkal være bindende for den Paa-gjældende til det 20de Aar eller 21de Aar, ſom det er beſtemt i de Vedtægter, der ere udarbejdede af Foreningen til Lærlingens Uddannelse, er jo en Stjansſag; jeg kan kun ſige, at naar man har troet ikke at burde binde unge Menneſker længer, end til det 20de Aar, have vi ogſaa en Udtalelſe paa Rigsdagen, ſom gaar i denne Retning, idet der i Samlingen 1875—76 blev forelagt et Lovforſlag, ſom iøvrigt ikke blev til Lov angaaende Forholdet mellem Skipperne og

Lærlinge, og deri ſtod den ſamme Beſtemmelse, at Kontrakter, indgaaede for de Umyndige, ſkulde gjælde til det 20de Aar, og det vakte en ikke ringe Betænkelighed fra forſkjellige Sider under Behandlingen af Sagen, at man havde gjort Kontrakter bindende for ſaa lang et Tidsrum. Det erede 12te kongevalgte Medlem (Roſenørn) henwiſte med god Grund til den Betydning, ſom Foreningen til Lærlingens Uddannelse havde, og det overordentlig Paakjønneſſesværdige, der var i denne Forenings Virkſomhed. Jeg kan kun ſlutte mig til denne Udtalelſe og ſige, at det vilde være mig overordentlig kjert, om man ved Gjennemførelſen af denne Lov ikke ſkulde blive nødt til at lægge Hindringer i veien for denne Forenings fri Beſtemmelſer paa alle de Punkter, hvor den allerede nu har ſaadanne faſte Beſtemmelſer. Naar det erede Medlem mente, at det kunde være heldigt, om man benyttede denne Forenings Hjælp til at faae ordnet Tilſynet med Overholdelſen af denne Lov i det Hele taget, ſkal jeg gjerne ſige, at denne Forening viſnok frembyder heldige Betingelſer derfor, men jeg har nogen Betænkelighed ved allerede nu at beſtiffe et ſaadant Tilſyn. Henſigten med denne Lov er jo at ſøge at ſtaffe den Anſkuelse Indgang i Folket, at en for længere Tid indgaaet bindende Kontrakt mellem Lærlingen og Læremesteren er gyldig. Vi ville ſøge at fremme dette Forhold, og vi maa derfor vogte os for ogſaa paa dette Punkt at beſtemme Noget, ſom kunde virke i modsat Retning, men jeg tilſtaaer, at jeg har Følelſen af, at et ſaadant ordnet Tilſyn med Henſyn til, hvorledes det gaar til paa en Mandſ Bærſted, der har indgaaet en ſaadant Lærekontrakt, vil for ham maaſte i ikke ringe Grad være noget mindre loffende ved Forholdet. Det erede 3die Medlem for 5te Kreds (Ogenbøll) mente, at Beſtemmelſen i Slutningsparagrafen, der ophævede alle tidligere Love, ſom ikke vare opretholdte i nærværende Lovforſlag, var for vid. Det har jeg ialtfald ikke fundet beſtyrket ved det Exempel, han anførte, thi efter min Opfattelse forholder det ſig ſaaledes, at Loven af 23de Mai 1873 angaar et ganſke andet Forhold end det, vi her behandle. Loven af 1873 angaar Medhjælperforholdet, Børns og unge Menneſkers Behandling i Fabrikker, men Forſlaget her angaar jo Lærlingeforholdet. Det er to Ting, ſom man, om det end er vanſkeligt, beſtræber ſig for at at holde ſkarpt ude fra hinanden. Det ſamme erede Medlem mente ogſaa, at det vilde være en vanſkelig Opgave at ſtille Øvrigheden, at den ved at underſkrive Kontrakter, tillige ſkulde være Garant for, at denne Kontrakt i alle Henſeender er ſaaledes, ſom den bør være. Det er ikke Meningen med Beſtemmelſen i Lovforſlaget; det ſtaaer der heller ikke. Det ſtaaer, at Øvrigheden ſkal være Garant for, at Kontrakten er indgaaet i